

פרשת השבוע עד פי הנתייבות שלום

ז' ט' ט' ט'

עַבְרִית תְּקָרְבָּנוֹת

גם מן העכו"ם. עוד עמדו על לשון הפסוק אולם כי קיריב מכם, שהיה לו לומר אדם מכמ' כי קיריב, וגם מה שהחילה הפסוק בלשון יתיר, אדם כי קיריב מכמ', ומשים בלשון ריבים, תקריבו את קרבנכם. והענין הוא כמו שכותב הרכמן ע"פ אשה ריח ניחוח לה' לאבר ענין הקרבנות, זו"ל: כי בעבור שמעה בני אדם נגרים במחשבה ובדבר ובמעשה צורה השם כי כאשר יחתה יוכאך קרבן יטמא ידי עליון כנגד המשעה, ויתורה בפיו כנגד הדבר, ע"ו/ירושוף באש הקרבן והכליות שהם כל' המחשבה והatteה, וכברעטם כנגד ידיו וגלויל של אדים העושטים כל מלאכתו, וירוק הדם על המזבח כנגד דמו בונפשו, כדי שייחסוב אדם בעשותו כל אלה, כי חטא לאלקו בגופו ובונפשו, והואיל לו שישוף דמו ושရוף גופו, לוא הסד הברוא שלחוק דמו נפש תחת וכפר הקרבן הזה שהוא יתיר און מוננו תמורה, נפש, וראשי אבורי הקרבן כנגד ראשי אבורי וכו', ע"ב. והיינו שעירק עגנו של הקרבן אינו רק עצם הקרבת הקרבן, אלא המחשבה והיעוטה דלא, מה שם אל לבו וחושב בעדו שכלל מעשה הקרבן כמי שבוטר בפסוקים היה ראייה להעשות בו, וזה עירק הקרבן שמומר עצמו לגמור יהש"ת. וכן צויכים בקרבן במיזוח שיא להצוגנו, וכופין אותו עד שיאמר רוזחה אני, לפ"ת תכלית הקרבן הוא הרוץ

בספריו (שלחו), נתת רוח לפני שאמרתי ונעשה רצוני. אם כי בכל התורה עושים את רצון ה', וע"י כל המצוות מתיקרים רצונו ית', לא נאמרה מדרגה גבוהה כזו של מה"ר לפניו הש"י אלא בקרבתן שותם וריהם ניחוח לה', שענין מיוחד יש בהקרבת הקרבנות, אשר תכלית רצונו ית' בבריאות העולם, שנתחאה הקב"ה להיות לו דירה בתהונתם, מתקיים ע"י מעשה הקרבנות. ואם כל זה הוא מעלה מהשגתינו לעמadow על עומק מחות עגנות של הקרבנות, שהם ע"ג קודש קדשים למלחה מכל מושן, ואפילו בתורת הגסתר לא נתפרשו הכותנות של הקרבת קרבנות, ורק כאשר יבנה בה"מ' ק' יתגלה אורם. אך יש להתבונן ולקרב להשגתנו ממשמעות עבדות ה' שע"י הקרבנות שנקראו עבדות, וגודל כוחם לכפר על כל העונות, דלא כארה הרי אין שיכרות להקרבת הקרבן עם האדרם עצמו, שהאדם חטא והbamha מוקבית לקרבן, ואיך מותכפר לו על ידי זה.

עד י"ל עגנו המירוח שיש בקרבותן שנאמרו בהם יקריב אותו לצלגנו, ואוח"ל (ר"ה ו.) כופין לנו עד שיאמר רוזחה אני, למה נתיחדו הקרבנות יותר על כל המצוות שכופין עליהם שאין צייד שיאמר רוזחה אני. והמפרשים מודור על הכתוב אודם כי קרבן מכם קרבן לה', וכן הוא במדרש תנומוא (ויקרא ח) שמקשה לממה אמר אודם ולא אמר איש כי קיריב, ואם בשאר מקומות שנזכר בתורה לשותם אודם ממטען עכו"ם, אך קרבנות נדבה הרי מקבלים

ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאחל מועוד לאמר וגוי אדם כי יקריב מכמ' קרבן לה'. פרשת הקרבנות הוא דבר ה' הראשון מהאל מועוד, כי ענן הקרבנות הוא מהעניות הרmittel ביחס לתורה גבוהה מעל גבורה, וכמ שאוח'ל (אבות פ"א) על שלשה דברים בעולם עמוד על התורה ועל העובידה ועל גמלות סדרם. ופירשו המפרשים שעבודה היא עבודת הקרבנות, שהוא אחד מג' העמדים של כל העולם עמוד עליהם ושколה בכל התורה. כמו שמצינו שככל בנוו של עולם אחר המבול התהיל בקרבו של נת, וכדכתיב (בראשית ח) וירוח ה' את ריח הבנوتות וייאמר ה' אל לזו לא אסיך לקלל עוד את הארץ. והتورה העמידה את עבודת הקרבנות בדרגת קדש קדשים, שעיקר העבודה בבית המקדש היהת בקרבותן, הן עבודת התמידים דבר ים בימיו, ואוח"ל (במד"ר כא) על הה, שתמיד של שחר כיפור על עונות של יום, והיינו שעיל ים היה הכהפה לכל ישראל, כמו כן בשבות וימים טוביים, היהת משפט הקדושה ע"י הקרבנות המירוחים לימים אלו, וגם כל יריד כאשר חטא הבא קרבן חטא והקרבן כיפור לו על חטא.

ומצינו בתורה במדרגה העילאית של הקרבנות שנאמר בהם ריח ניחוח לה', ואתה על זה

עצמם, תקריבו את קרבנכם, נחשב זאת ריק בקרבן שלכם אבל לא בח"י קרבן לה'. כאמור כי הקרבן לה' הנרצה ביותר הוא מה שהיודי מביא את עצמו לרבנן לה', שראו ומתרון בהקרבת הבהמה וכך מוכן הוא להקרב את עצמו.

ולכן עבדות הקרבנות היא אחת מג' העמודים שהעולם עומד עליהם, כי בה מתיקימת תכלית הבריאה. וכך שהעולם עומד על התורה כך הוא עומד על העבודה, וזה היה עירק עבודת המקדש, ע"ו/ובכל הדברים טובים ועל כל הענינים הקריבו קרבנות, והקרבנות מקרים על כל העונות, כי עבדות הקרבנות היא העבודה הגדולה ביותר שהיודי מקריב את עצמו לרבנן יהש"ת, שהוא תכלית רצונו ית' בבריאת התשלמת בהקרבת הקרבן.

ורבינו יונה בספרו שער העבודה מפליג בערך העבודה העילאית של הקרבנות, ומאריך איך היה היתה זו מוחשבת עבorthת הקרבן, שתהיה שיטת הקרבן לפניך כאילו שחותמי את עצמי, כמו שגלו וידוע לפניך שכן היה עושה בעצמי אילו היה ברצונך, ואעל דרך זה בכל העבודות. וממשים, הנה נתבאר כי המקיריב קרבן בין שהיה הקרבן נדבה בין שייבא אותו על חטא הנה הוא המקיריב את גפשו והכחן הוא פמלאך משנית עמוד ומקריב פשותה חיטפ של צדייקים על גבי המשעה.

של עם המעשה שנעשה בקרבן. ובקרבותן האיבור שעשו זאת הכהנים עברו כל כל ישראל, שבעת הקרבת הקרבן מסרו את נפשם להש"ת בשם כל ישראל. ועל זה נאמר בקרבותן אשר ריח ניחוח לה' שאמור ונעשה רצונו, שע"י הקרבנות יה"ז שלם בפועל ונתקינה תכלית רצונו ית' שהיודי יקריב עצמוليل לרבנן לה'.

זהו שאמר הכתוב אודם כי יקריב מכמ' ולא אודם מכמ' כי יקריב, להרשות שעיר קרבן והוא מכמ', היינו מעצמותכם, שתקריבו עצםכם להש"ת, ע"ז אך והאיך יתקיים זה בפועל, ע"י מן הבהמה מן הבקר וממן הצאן תקריבו את קרבנכם. קרבנכם היינו קרבן עצםכם נשלם ע"י הבהמה הבקר והצאן, המעשה שעושים בבהמה מתייחס על המחשה והחוננה שלכם ושלבנה שלמה והוא כבר מוכן לה' או מתבל הקרבן לרצון. וא"י בספה"ק (ע"י מאור ושם פ"ר קrho) שהולמים בבית המקדש בשירים ובזمرות היו מועוררים את נשמת יהודו בכל מצב שהוא, והביאו לו לדי' זה שהיה מוכן שיעשה בו כל מה שעשוים בקרבן, וא"ז היה מתהפק ע"ג המזבח מודמות כל לדמותו אריה.

ונען זה הוא תכלית ההוראה, כמו"כ שמע ישראל ה"א ה' אחד ואהבת את ה"א בכל לבך ובבך ובכל נפשך ובכל מادرך, שהיודי יקריב עצמו קרבן להש"ת. ומזה זו אינה במשה אלא במחשבה, שהרי אין רצון ה' שהיודי ביא קרבן בפועל וכמש"ז וחי בהם ולא שימות בהם, אכן להשלמת חלק המעשה זהה הקב"ה שהיודי ביא קרבן וכייר בנטשו את כל מה שעושים בהמה באילו שעושים זאת בו, ואו יחשב לו כי אילו כל זה נעשה בו, שדרמו נשף לפני הש"ת וכולו נשף לקרבן לה' וע"ז נשלם גם חלק המעשה של הקרבת עצמו לרבנן, ומתקיימת תכלית רצון ה' של אהבת את ה"א בכל לבך ובכל נפשך ובכל מادرך, שהיודי קיריב עצמו לרבנן להש"ת, והוא"ז קרבן לה' אבל מן הבהמה מן הבקר ומן הצאן, היינו שעווה רק את מעשה הקרבן בפועל ואינו מושך

ובני הענין שקריאת שם י'ישראל עולה יותר מן הקריםנות, מה ש'יריך' עוד יותרמן הקריםנות, הוא כמש'כ' והמה'ל' (ונתיבות עולט נ' א'ותבת ה' פ' א') על מאוז'ל' (ברכבות סא:) בשעה שהוציאו את דברי עקיבא להורייה זמן ק'יש היה וכ' אמר להם כל ימי התיי' מצטרע על פסוק זה בכל נפשך אפילו הוא גוטל את נשך, אמורתי מתי יבא לידי ואקימנו וכ'ו, והוא מאיריך באחד עד שיצתה נשמותו באחד. יצתה בת קול ואמרה אשיריך רבי עקיבא שיצאה נשותך באחד. ולכארה קשה שהרי היה מצטרע לקיטים בכל נפשך אפילו הוא גוטל את נשך, ומדוע האיריך באחד ויצאה נשמותו באחד. ומabar, שאמנם נשותך ויאזידרין מסירות נפש אפילו גוטל את נשך, אך מדרגה זו היא במ' שיש לו עוד נש' של' והוא מוסר להשי'ת, הינו שיש לו ישות והוא מוסר להשי'ת משלו. אך למלעלת מזו היא המודרגה של ה' אחד, שמשמעותה שהקב'ה ייחיד המיזוח ומלבדו אין מאומה. והינו שיהודי מרגיש שאתת מהיה את כולם והוא בעצמו כלום ואין לו כלום, והריהו בטל ומボטל לגמרי לאין המוחלת, וממילא' יינו מוסר מאומה כי אין לו מאומה, כי מנך הכל ומיניך נתנו לך. וזה המדרגה העליונה של מסירות נפש כשתיא מתוך התבטלות גמורה לה' אחד. וככאמאר מרדן הפס' מסלונים ז' ע'ה'פ' (שה'ש ח) אם יתן איש את כל הון ביתו באחבה בו יבוון להשי'ת מתוך האהבה ה' מגיע לו שיבوها. ובאיור ג' על דרך זה, אם יתן איש את כל הון ביתו הינו שוכב כי זה הון ביתו' והוא 'גוטנו' משלו, או בון יבוון לו. יהודי צrisk להרגיש שהוא בטל ומボטל אין ואפס להשי'ת ואין לו מאומה ממשו. וזה פ' אשיריך רבי עקיבא שיצתה נשמותך באחד, לא רק בבחתי' בכל נשך אלא בדרגה הגבוהה יותר של ה' אחד. ولكن קראי שמע י'ישראל עולה יותר מן הקריםנות, כי ענין הקריםנות הוא מדורות ובכל נפש, ואילו שמע י'ישראל הא' אחד היא המודרגה הגבוהה יותר, והוא הקיום של עם י'ישראל ותכליתו הבהיראה, שאין עוד מלבדו ממש.

דמו את שלטון אלופו של עולם. וזהו אשה ר' יוחנן לה', שנקתים רצונו ית', שנטאזה לחיזות לו דירה בחתוניות, ומתקינות ע"ז תכלית הבריאה שהירושי יכנע את החומר שלו ויתנהו תמיד להיפך מהעלוה ברצונו.

ואיאת באتورה אבות מארון ה"ק מסלונים ז"ע, עה"פ אדם כי יקריב מכם קרבן לה, שהוא ע"פ דברי התוס' בשלתי מנהות (קי). בשם המדרש שמלאך מיכאל עומד ומקריב נשומותיהם של זדיקים לפניו הקב"ה, וכנגדו והוא מהאה"כ אדם כי יקריב מכם קרבן לה, שלא מיתחין האדם עד שייזכה לכך שמלאך מיכאל יקריב אותו לפניו הקב"ה, אלא בעודו בחיותיו יקריב עצמו קרבן לה, שיישعبد וימסרו להשיות את כל תאותיו ותשוקתיו. וזה עיקר תכלית עבדות ה'. יש אנשים העוסקים בתורה ובצדקה אבל אינם מקריבים את עצםם, אינם מוסרים מזאומה להשיות' ואינם עושים דבר נגר הטבעיות וצוכנותו הנפש שלהם, רק מקיימים מעשים כמצאות אנשים מלומדה. כנגדו זה אמר הכתוב ע"ק ר' העבודה היא אדם כי יקריב מכם קרבן לה, שיקריב עצמו בעשותו היפך רצונו וטבעו ותכוונתו.

ובזה יבואר מה דאי בחז"ל (ילקוט ואთתנן) בענין שמע ישראל, כך אמר הקב"ה לישראל לשערם היותם מקדשים לפני שני פעמים ביום, וגלי וידוע לפניה שבית המקדש עתידי ליהריך ומכאן ואילך אין אתם יכולים להזכיר קרבנות, אלא מבקש אני תומרתן של קרבנות שמע ישראל בCKER ושם עYOU תומרתן של קרבנות שמע ישראל מכל קרבנות. והנה ישראל באשר וועלה לפני יותר מכל קרבנות. והנה בזמן כיוזם קרי קרבנות והמיד זיהי מושׁוחחים יהודים ומרוממים את כל ישראל, וכונכו שתמיד של שחר מכפר על עבירות של לילה, ותמיד של בין הרוביטים מכפר על עבירות של יום, ומה הקש בין שמע ישראל לעברות הקרבנות שהיה תמורון ועוד וועלה יותר מכל הקרבנות. אכן עניין שמע ישראל ה"א ה' אחד הוא אמונה היהוד, וכאשר יהוד אוامر מקבל על עצמו למוטר נפשו להשיית, וכדי"ז בז' בג' קצ'ה: שצרכ' לשואה גרים בק"ש גו אינון דמורי נפשיו על קדושת טהרה, דכל מאן דושי הכי רעותיה בזאי קרא אתחשייבליה באילו מסר נשפייה על קדושת טהרה. כי משמעות ה' אחד שהוא י' אחד המיחודה ומלבדו אין עוד מארומה ממש, שום אוניות ישות ותאות כל שחן, שום דבר אין מלבדו, שהכל בטול וمبוטל להשיית. וזה המרגגה הרואה של מס'י", וכדי"ז זוח'א קכ' ובת' הרשב"א ח'נה שעל קרי"ש נאמר כי עלייך הורנו כל היום. ובמיבור זה עניין עכודת הקרבנות, וגם עניין אמירת שמע ישראל בפ' ביום. וכאשר בקומו בבוקור מHIGH את הקב"ה במחשבתו שהוא מוכן למסור נפשו להשיית, ומתכפר עי' עז' עבירות של לילה, וכאשר אמר בלילה שמע ישראל במנירות נפש הר' ז' מכפר על עבירות היום. ועל שלשה דברים העולם עומדים על התורה ועל העבודה ועל גמלות חסדים, עניין עבודה היינו עבודה ה', שהתקלית הרואה של עבודה ה' היא למסור נפשו לה', המתקנית בשמי ישראל והקרבנות.

ויש בינה למללה מושך ביבר את עצמו כולם, וככהספור שפ"א מרן ה' מקובערין זי"ע להב בתפלת מוסך של שבת, והודיעיש בקול'ות עיי התעלפות גאנדרו ואות מוסיך יומם והשבת בעשה ונקריב לפניך. ואותכ"ב בשולחנו ה' אמר השה ונקריב לה' זיה כפ"י על מה שהיה בתפילה. זי נזיך, והיה זיה כפ"י על מה שהיה בתפילה. זי
שםפה ופנמיות עיגינו של קרבן מוסיך שבת, וזהו
וחיות בעשה הקרבנות השיך לדורות, שנעשה קרביב
לפניך אונטו עצמנו. בכח' אדים כי יקריב
שם שא זיה קרבן לה', הקרבן והרגaza ביוטר
או שיזורי מקריב אותו עצמו לקרבן לה', שמוון
וקרביב את עצמו להשיות ולמסור לו תי' את כל
לו. ועל דרגת אדים כי יקрайיב מכם קרבן לה' פתוח
פטוק בלשון יחיד, שرك' יהידים משיגים זאת,
שא"כ הקרבן מן הבמה הבקר והצאן, היא הדגשה
וחorthותה של קרבן שם נאמר תקראייב את קרבנכם
לשuron ריבים, ואוז נחשב ריק קפבנעם שאינו בדרגת
רבנן לה'.

זה גם מה דכתיב בלשון אפס כי יקריב,
דאיתא בספה' ק' שא"ט גוטוינקן א' דם, א' מירומ
אל אלפו של עולם, והיינו שממשיך את אלופו שי
חוומריות וORTHות הדם שלו, אשר זוזו והתקילו
ונגרצה מעגנון הקרבן, שיוזי ימשץ על עצמו ווע

ועפ"ז "יל מש"כ בתפארת שלמה כאן אותה
מאנינו בענין הקרבנות שאמור ישעה הנביא (פרק
ב) למה לי רוב זבחים יאמר ה' וגור' וזה פריט
כבשים ועתודים לא חפות, הינו שאם אתם
וותאים אין חוץ הקב"ה בחזיכם, מודע אמר כן
יק על הקרבנות לילא על כל שאר המצוות שאם
ותם חוטאים אין להקבה החוץ במצוותיכם. עוד
יביא שם מה שבקרבנות מצינו שהחשה פוטלה
זהם, משא"כ בשאר מצוות אין מחשبة פוטלה, נ
שאם יהוזי עשויה מצווה לשם שמים אף שמכוון גם
שע"י המצווה יונישך אליו שפע בששניות כמ"ד ונתי
שמיכם בעטם הר"ז עולה לרצון, וכמשאזו"ל
פסחים ח). האומר טלו וצדקה שבשלב שיחיה
בני הר"ז צדיק גמור, וכן על התורה אמרו לעולם
למד אדם תורה שלא לשמה שמתוך שלא לשם
בא לשמה, ורק בקרבנות מצינו שהחשה פוטלה.
עינוי כמאה"כ (שמות כב) זוכת לאלהיים יחרם בלתי
זה' לבדו, שזכירת הזהב צריכה להיות בלתי לה'
לבדו ולא יערב בזה שום מחשبة לעצמו. ועל פי
דברינו יבואו היבט שהווית ותכלית הקרבן היא
шибורי קיריב עצמו כליל להחש"ת, ע"כ כשםכוון
כם לעצמו חסר העיקר מעבודת הקרבן, ולכך חוכמת
גבאי רך על עניין הקרבנות למה לי רוב זבחים,
לפי שענן הובחים הוא קדושים ואשר ישראל
וחוטאים ואנמנ מתנהגים קרואו הרי אין זה קרבן,
ואין זה כשאו כל המצוות שבתורה שאין בהם עניין
זה, כי ענין הקרבן הוא עבורת ה' במודרגה הגבוהה
ביחס לשינוי קיריב עצמו קרבן להשיות ואם אינו
מתנהג קראו למה לי רוב זבחים.

ועד זו יל מאוזול" (מנחות קי). עה"פ זאת התורה לעולה ולחטאת, כל העוסק בתורת עולה כאילו הקוריב עולה, כל העוסק בתורת חטא כתאיילו הקריב חטא. לא אמרו כל הלומד אלא כל "עובדך" בתורת עולה, היינו שעוסק בתורה במשעה הקרבן, שמציר לעצמו כאילו הוא עצמו קרבן העולה ובו עושים את כל מעשה הקרבן, או הריחו כאילו הקוריב

והתוה"ק היא נצחית בכל דור ובלכל שבועה"ר אין אנחנו יכולים להזכיר לפניך, והנהן איזהילם והשב את העבודה לדביר ביתך, הרי ענן הקרכנות שיר' תמיד עד"ז העבודה. וכמרוםו באמוריו מן הבהמה מן הבקר ומן הצאן, היינו כל ענייני חומריות וישות, אשר כל הכריה נאות בסכך הזה, וכל תכליות עבודתו של היהודי ליא להכנייע להשי"ת את החומר שלו ואת ישותו. וזה עניין הקרבן, שע"י הבאת הקרבן מגלה יהודיו דעתו שבזה מוסר ומכונייע את כל חומריותו לכבודו שמו ית'. ומתעם זה האDEM החוטא מביא חטא ומתכפר לו, ולכראה ארץ בכתה של הבאת קרבן לכפר על חטאתו אשר חטא. אלא שכל מה שהאדם חטא הרוי זה נובע מהtagברות החומריות, ממנו תוצאות זקנאה והתואה והכבד המוציאין את האדם מן העולם, ובאשר מביא קרבן הריחו מוכחת בזו שמכוניע את החומריות להשי"ת, ועי"ז מתყון את החטא בשורשו. וזה עניין הקרבנות וקרבן מן הבהמה מן הבקר ומן הצאן, שתכליות הקרבן היא שיהודי יכנייע ויבטל את החומר והישות שבו להשי"ת, וזאת הוא מגלה ע"ז הקרבנות עצם הקרבן.